

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.237 van 27 maart 2002
in de zaak A. 95.356/XIV-3627.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 beiden optredend in eigen naam en als ouders, wettelijke
 vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen :XXX,XXX, XXX,
 XXX, XXX,
 wonende te 3300 TIENEN,
 Kleine Bergstraat 16

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse
Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Slovaakse nationaliteit, op 9 september 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 14 juli 2000 waarbij tot de weigering van inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring werd beslist, aan de verzoekende partijen betekend op 14 juli 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 7 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 26 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KETELSLEGERS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.1. Beide verzoekende partijen, van Slovaakse nationaliteit, zijn in België een eerste keer binnengekomen op 24 september 1996 en hebben zich op 26 september 1996 vluchteling verklaard. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maken de verzoekende partijen gebruik van het Slovaaks, met behulp van een tolk.

1.2. Op 15 oktober 1996 wordt aan de verzoekende partijen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten gegeven.

1.3. De verzoekende partijen tekenen hiertegen dringend beroep aan bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die op 31 maart 1998 een bevestigende beslissing neemt.

1.4. De tweede verzoekende partij verklaart zich op 20 april 1998 een tweede maal vluchteling.

1.5. De eerste verzoekende partij verklaart zich op 20 april 1998 eveneens een tweede maal vluchteling, maar hij zou het grondgebied gedurende enige dagen hebben verlaten en terug zijn binnengekomen op 10 april 1998.

1.6. Bij het verhoor naar aanleiding van deze vluchtelingenverklaring verklaart verzoeker dat hij in 1994 reeds asiel had aangevraagd in Duitsland, waarvan het besluit onbekend is, doch volgens verzoeker positief zou zijn geweest.

1.7. De beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 14 juli 2000 tot weigering tot inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring, de bestreden beslissingen, zijn als volgt gemotiveerd :

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij :

“(…)

Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag deed op 20/09/1996, die werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het CGVS op 31/03/1998. Hij dient een paar dagen later een tweede asielaanvraag in, maar zou in mei 1998 even teruggekeerd zijn naar Slowakije voor de begrafenis van zijn broer die vermoord was op straat. Zelf zou hij er ook geslagen geweest zijn, en omdat de situatie voor de zigeuners nog altijd niet was verbeterd besloot hij terug naar België te komen. Het medisch attest dat hij voorlegt kan niet beschouwd worden als een nieuw element dat zijn tweede asielaanvraag verantwoordt omdat het zich voordeed na de laatste fase van de eerste procedure, aangezien de aanvraag gedaan werd op 20/04/98 en het attest dateert van 21/05/98.

De bovenvermelde verklaring wordt niet in overweging genomen.
(...)”.

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij :

“(…)

Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag deed op 20/09/1996, die werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het CGVS op 31/03/1998. Op 20/04/1998 vraagt ze voor de tweede maal asiel aan, waarbij ze verklaart dat ze haar man XXX niet heeft vergezeld naar Slowakije omdat ze bij haar schoolgaande kinderen wou blijven. Ze verklaart uitdrukkelijk dat ze geen nieuwe elementen kan aanbrengen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de eerste procedure.

De bovenvermelde verklaring wordt niet in overweging genomen.
(...)”.

2. Overwegende dat de verzoekende partijen een enig middel aanvoeren dat als volgt luidt:

“Verzoekers wensen de feitelijke omstandigheden van hun verzoek voor Uw raad als volgt uiteen te zetten :

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat de bepalingen van art. 3 van E.V.R.M werden miskend temeer daar zij in hun land van herkomst nog steeds gevaar lopen omwille van hun origine in hun land van herkomst gediscrimineerd te worden en hierbij bovendien in hun fysische integriteit aangetast worden.

Verzoeker tonen aan de hand van medische attesten aan dat zij werden aangetast in hun fysische integriteit omwille van hun herkomst. De angst die verzoekers aan de dag leggen om terug te keren naar hun land van herkomst is dan ook vanzelfsprekend en zeker waard voor een bijkomend onderzoek.

Het is daarenboven onaanvaardbaar dat de dienst vreemdelingenzaken zich op een detail toespitst de aanvraag af te wijzen : Het medisch attest dat door verzoeker werd neergelegd is van na de nieuwe aanvraag dd.20.04.1998.

De moeilijkheden die de kinderen ondervonden op school , evenals de aantasting van de fysische integriteit ten aanzien van de heer XXX tonen aan dat er een ernstige en aantoonbare grond voor vrees van een schending van de Conventie van Genève aanwezig is. Een ernstige aantasting van de fysische integriteit en de geestelijke gezondheid omwille van zigeunerafkomst en daarbij gepaard gaande discriminatie is zonder enige twijfel een duidelijke inbreuk nu dit een inbreuk uitmaakt op één der fundamentele mensenrechten.

Bovendien hebben verzoekers geen middelen van bestaan en moeten zij terugkeren zonder dat zij in hun land van herkomst kunnen beroep doen op de nodige sociale voorzieningen.

Meer zelfs wordt er niet onderzocht - terwijl dit toch een vaststaand gegeven is - dat de broer van de heer XXX werd vermoord ten gevolge van racistische acties van blanken ten aanzien van de zigeunerbevolking.

De argumenten van verzoekers worden onvoldoende onderzocht, zodat de beslissing onvoldoende is gemotiveerd en niet met de nodige zorgvuldigheid werd

genomen , zodat niet de correcte juridische gevolgen werden verleend aan de feiten , zodat de bestreden beslissing ten onrechte de weigering tot verblijf vooropstelt :

De heer XXX stelt in zijn brief voorop :

"Met deze brief beweer ik dat ik op 24/9/1996 in de Belgische staat asiel aangevraagd heb met de achtervolgingen die ik meemaakte. Ik ben aangevallen door blanke mensen die mij verrot hebben gelagen en een mes in mijn maag gestoken hebben. Ik werd achtervolgd en moest de Slovaakse Republiek met mijn gezin verlaten omdat ook hen gevaar liep. Ons interview legde de waarheid neer en toch waren de gevolgen negatief. We moesten België verlaten en naar Slowakije terugkeren waar de situatie nog slechter was, ze namen onze woning af en verder werd ik nog achtervolgd, dus moesten we naar België terugkeren om een tweede asiel aan te vragen met de waarneming dat de Belgische staat met een humanitair gelegenheid ons een levende kans geeft dat ze ons herroepelijk en dat ze ons hopelijk niet terugsturen.

In de Slovaakse Republiek kwam er weeral bedreiging waar we onmiddellijk na ons interview een definitieve negatief kregen en daarentegen dat ik beweerde dat ik weer verrot geslagen werd en juist voordat ik naar Slowakije teruggekeerd was hebben ze mijn broer vermoord. Daarom durven we dit land niet verlaten, het werd voor ons een land met vrijheid en zonder achtervolgingen noch zonder angst."

Hij wordt geslagen , zijn vrouw en kinderen gediscrimineerd, zijn familie vermoord terwijl zonder enige gegronde motivering wordt vooropgesteld dat er geen redenen zijn, zijn aanvraag tot asiel in overweging te nemen.

Door de aanvraag niet in overweging te nemen werden tevens de rechten van verdediging geschonden.

Verzoekers hadden wel degelijk nieuwe argumenten, doch deze werden niet verder onderzocht of in overweging genomen.

De dood van het broer van de heer XXX Het feit verzoeker opnieuw slachtoffer van fysieke integriteit. Verzoeker kunnen geen aanspraak meer op een staatswoning of de meest noodzakelijke medische verzorging.

Het besluit van de dienst Vreemdelingenzaken is dan ook gesteund op vooroordelen en dus onvoldoende gemotiveerd.”;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in het enig middel in drie onderdelen de schending aanvoeren van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en de schending van de motiveringsplicht;

2.1.1. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van artikel 3 E.V.R.M. betreft, deze bepaling eist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; dat immers de bescherming verleend via artikel 3 E.V.R.M. slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs; dat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 E.V.R.M.; dat de verzoekende partijen zich in het middel beperken tot de blote bewering dat “(...) zij in hun land van herkomst nog steeds gevaar lopen omwille van hun origine in hun land van herkomst gediscrimineerd te worden en hierbij bovendien in hun fysieke integriteit aangetast worden”; dat zij evenwel geen concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten

aanbrengen ter adstruering van deze kritiek, dat verzoekende partijen derhalve niet aantonen dat ze een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is,

2.1.2. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen betreft, dient vastgesteld te worden dat dit verdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepalingen geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen zijn die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepalingen derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partijen de rechtstreekse schending van van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kunnen invoeren; dat het middel in zoverre het de schending inroept van dit verdrag niet ontvankelijk is;

2.1.3. Overwegende dat, wat de schending van de motiveringsplicht betreft de verzoekende partijen betogen dat hun argumenten onvoldoende werden onderzocht,” zodat de beslissing onvoldoende is gemotiveerd en niet met de nodige zorgvuldigheid werd genomen, zodat niet de correcte juridische gevolgen werden verleend aan de feiten, zodat de bestreden beslissing ten onrechte de weigering van verblijf vooropstelt”;

Overwegende dat uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven kennen doch betwisten dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen, dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren; dat nagaan of de motieven pertinent zijn, immers de materiële motiveringsplicht betreft;

Overwegende dat de verwerende partij in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951;

Overwegende dat de beslissing genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij stelt dat deze “(...) uitdrukkelijk (verklaart) dat ze geen nieuwe elementen kan aanbrengen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de eerste procedure”; dat de verzoekende partijen dit motief niet betwisten;

Overwegende dat de beslissing genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij stelt dat "Het medisch attest dat hij voorlegt (...) niet (kan) beschouwd worden als een nieuw element dat zijn tweede asielaanvraag verantwoordt omdat het zich voordeed na de laatste fase van de eerste procedure, aangezien de aanvraag gedaan werd op 20/04/98 en het attest dateert van 21/05/98"; dat de verzoekende partijen hier tegen inbrengen dat ze "(...) wel degelijk nieuwe argumenten (hadden) , doch deze werden niet verder onderzocht of in overweging genomen"

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat het administratief dossier geen medisch attest van 21 mei 1998 bevat; dat de verzoekende partijen evenwel het bestaan van dit medisch attest aanvoeren in hun middel, doch stellen dat de verwerende partij "zich op een detail toespitst om de aanvraag af te wijzen: Het medisch attest dat door verzoeker werd neergelegd is van na de nieuwe aanvraag dd. 20.04.1998"; dat de verzoekende partijen niet betwisten dat het attest dateert van na het indienen van de tweede asielaanvraag die leidde tot de thans bestreden beslissing; dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing in redelijkheid kon voortgaan op de feitelijke elementen die uit het neergelegde medisch attest blijken om te besluiten dat dit medisch attest geen nieuw element is dat de tweede asielaanvraag verantwoordt; dat derhalve de verzoekende partijen niet aantonen dat de verwerende partij bij de behandeling van de aanvraag in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, de grenzen van zijn wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden; dat het derde onderdeel niet tot het gegrond bevinden van het middel kan leiden;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zevenentwintig maart tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

W. GEURTS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.